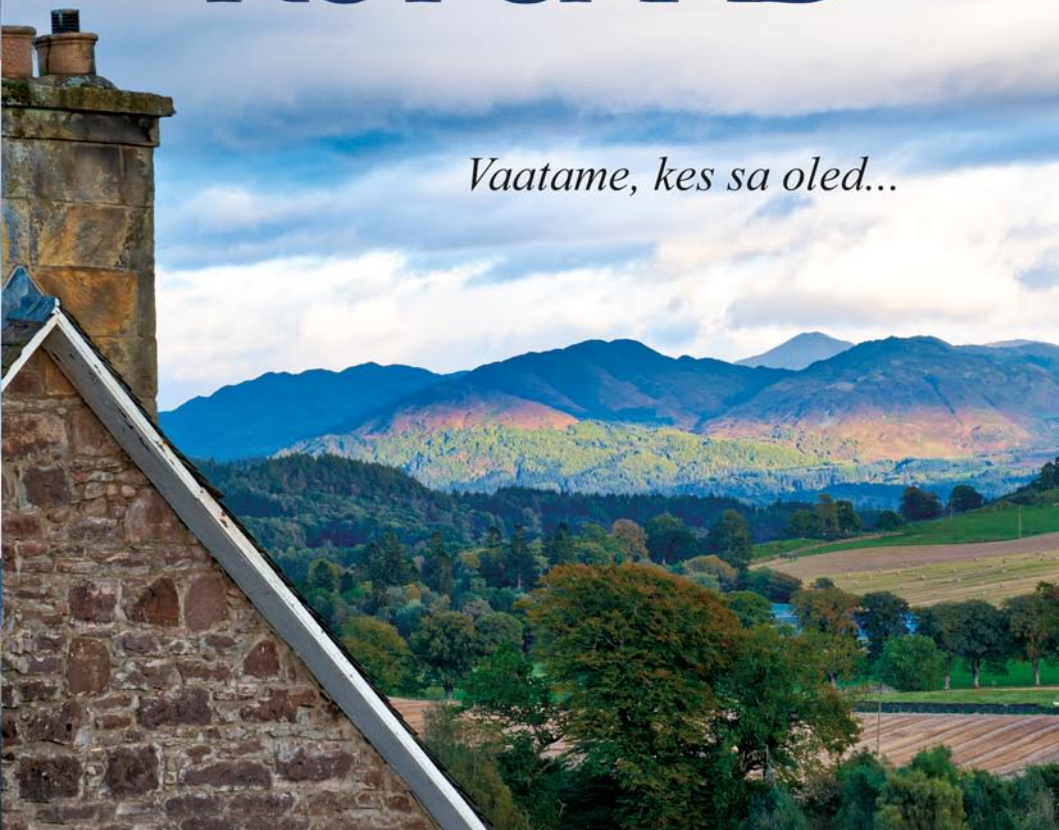

DONNA KAUFFMAN

PÜÜA MIND
KINNI,
KUI SAAD

Vaatame, kes sa oled...

Originaali tiitel:
Donna Kauffman
Catch Me if You Can
2005

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2004 by Donna Jean
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B02386621
ISBN 978-9949-82-717-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud kõigile,
kes palusid veel üht Šotimaa lugu.
Rõõm oli minu poolel!*

Tunnustussõnad

Raamatu kirjutamiseks läheb vaja kogu küla, ja mina tahaksin kasutada juhust, et tänada oma külarahvast, kes oma abi ja toetusga nii lahked olid. Ramsay perekonnale Bamffi lossis, teie külalislahkus ja ajalooline kodu kütkestasid mind. Ja kuigi mul oli tol ajal käsil teine projekt, teadsin juba siis, et Bamffi loss saab ühel päeval uue loo inspiratsiooniallikaks. (Asi võis olla ehk neljasaja-aastases voodis magamises!) Tänan teid kannatlikkuse ja minu lõpututele küsimustele vastamise eest.

Ja Huntly asukad, te olete kõige sõbralikumad ja lahkemad inimesed, kellega mul on olnud au kohtuda. See oli ettekavatsemata visiit, millest sai reisi kõrghetk. Tunnen surematut tänulikkust, et te mu olemise nii koduseks tegite, kuid tänan teid ka inspiratsiooni eest. Võin vaid soovida, et oleksin kauemaks jäänud.

Celtic Connection pälvib mu tänu rikkaliku teabe eest paganlike religioonide vallas. Druiidide ja piktide ajalugu on põnev, ja ma palun vabandust võimalike vigade eest, mida olen teinud, ja kunstiliste litsentside eest, mida olen röövinud.

Ja kui ma vabandamisega juba alustasin, pean vabandust paluma ka Sinclairi, Ramsay ja Morgani klanni liikmeilt, olen päris kindlasti röövinud teie ajaloo kunstilise litsentsi. Kuid mul oli nii lõbus! Ma loodan, et loo lugemisest saadav nauding kaalub üles pahameele üleastumiste pärast.

Esimene peatükk

Kui ta toas ringi vaatas, meenusid talle eelkõige peksmised. Võib-olla oli asi väsimuses. Võib-olla ajas meeltesegadus tal endiselt pead sassi.

Taggart Morgan II naaldus kulunud nahktugitooli seljatoele ja hõõrus väsinud silmi, sulgedes need oma isa koduse töötoa vaate ees. Maast laeni riulid täis nahkköites seaduseraamatuid, toekas poleeritud tammepuidust kirjutuslaud oma alati korralikult paika sätitud kuivatuspaberi, kirjaavaja ja Crossi sulepeakomplektiga. Kõva puittool, millel teda sunniti kuulama igapäevast epistlit, mis eelnes isa nahkrihma sahinale, kui see võõaasadest välja tõmmati. Ta kuulis häält sama selgelt kui seitseteist aastat tagasi.

Ma käisin juurakoolis, sooritasin eksamid, töötasin end üles. Ma näitasin sellele linnale, mis materjalist Morganid on tehtud! See, et me põlvneme rämpsusust, ei tähenda, et peaksime rämpsuks jääma. Küll sinagi neile seda näitad, isegi kui pean tarkuse sinusse peksma.

PLAKS!

Kui Morgan midagi tahab, siis ta haarab sellest kinni. Sellise märgi jätan ma endast siia maha. Ja sellise märgi jätan ma sinusse, isegi kui pean selle sinusse piitsutama. Ma ei eelda sinult midagi vähemat. Sa tuled koju klassivanema valimiste võitjana, pea püsti, või pakvetad jumala poole, paludes, et oleksid kordki oma jumalavallatus väetis elus

sõna kuulanud. Ja kui rihm sellega hakkama ei saa, siis ehk suudab seda see.

Tag krimpsutas nägu, meenutades isa kätt, mis tabas ta peakülge nii kõvasti, et ta paiskus põrandale. Kuid ühe mälestuse pinnale-tõusmisest piisas, et põrgudeemoneid vallandada. Isa vägivaldsed sõimuvalangud kajasid ta peas nii selgelt, nagu oleks mees ise selle laua ees edasi-tagasi marssinud. Üksteise järel ründasid teda mälestused, hetked elust, mille ta oli ammu puhta tahtejõu ja sihikindluse abil oma elust välja tõrjunud. Ja ometi pidid mälestused vaid pead tõstma, et ärgata oma täies hingematvas hiilguses.

Kui palju on Marshalli maakonnas kohtunikke? Kaks. Ja sinu vanamees on üks neist. Ja nüüd teatab mu vanim poeg mulle, et ta tahab neetud mullas sorkimisega leiba teenima hakata? Ma maksan su kolledžihariduse eest ja otsustan, kuhu sa lähed ja mis su põhiaine on.

PLAKS!

Sa oled ilmselgelt suurem idioot, kui ma arvasin, kui see on parim eluplaan, mida välja mõelda suudad.

Tag tõstis hajameelselt käe näole, nagu tunneks ta sellel endiselt oma isa lööki, veri nõrgumas krae vahele kohast, mille raske koolisõrmus, mida isa alati kandis, selle lõhki lõi.

Jeerum küll, sa ei suuda olla isegi mitte pool sellest mehest, kes mina olen! Kui ma poleks sind käekõrval läbi elu talutanud, oleksid veel suurem nõrguke, kui sa juba oled. Kuid olgu. Tee mulle häbi, tee linnale häbi, tee perekonnale häbi. Su ema vaatab praegu tõenäoliselt taevast alla, nuttes ruumi pärast, mida sa raiskad. Niisiis tahad sa oma teed rajada, noh, täna on päev, mil sa seda teha võid. Kui sellest uksest väljud, parem jätka kõndimist. Ära peatu, ära võta asju kaasa, ja vaata, et sa uksega vastu oma haledat püksitagumikku ei saa.

Tag nägi ikka veel paisunud veresooni oma isa laubal, hoiatavat puna, mis levis ta näol ja kaelal, kui ta käskis oma esiklapsel lahkuda, võttes kaasa vaid riided, mis tal seljas olid. Justkui oleks tema see, kes suurima ohvri tõi.

Ja sa parem ära vaatagi tagasi. Täna sest peale on mul vaid kolm poega. Sina oled minu jaoks surnud.

Silmad kinni pigistatud, peksles Tagi süda sama kõvasti kui toona. Käed värisesid, kui ta neid rusikasse surus, alandus ja pimestav viha läbistamas teda nii puhtalt, nagu oleks see uuesti juhtunud. Ta hoidis end vaos, nagu ta oli seda teinud toona ja järgnevatel aastatel. Jäiga ja vankumatu hoolega oli ta oma reaktsiooni, oma tunded maha matnud. Toona oli ta teinud seda sellepärast, et ta teadis, et tema reaktsioon, mistahes reaktsioon, oleks isa veel rohkem vihale ajanud. Ja nüüd... tegi ta seda sellepärast, et polnud enam kedagi peale iseenda, kelle vastu välja astuda.

Ta tõmbus järsult lauast eemale. Raskelt hingates võttis ta kokku kogu oma jõu, et hoiduda käte sirutamisest üle laua, et pühkida sellelt iga hoolikalt paika sätitud ese ja paisata need hoolikalt valitud kootud antiikvaibale. Samamoodi läks vaja iga grammi mehest, kelleks ta saamas oli, et seitseteist aastat tagasi sellest uksest rahulikult väljuda, selg sirge, pilk kindlalt ette suunatud.

Sest hetkest, kui ta oma vabaduse vastu võttis, hirmunult, kergendunult, üllalt, ja lõhestatud südamega, oli ka isa tema jaoks surnud.

Tag toetas käed kirjutuslauale, langetades lõua, sundides südamerütmi aeglustuma, kui ta neid sõnu, seda minevikku eemale tõrjus, laskudes selle asemel sügavamale endasse, kohta, kuhu keegi kunagi ei pääsenud. Füüsilised armid olid paranenud aastate eest. Ja kuni selle hetkeni oleks ta võinud vanduda, et paranenud olid ka hingehaavad. Silma alt ära, meelest läinud. See oli olnud tema moto, kui ta Rogues Hollow'st lahkus. Ja kuni tagasikutsumiseni isa surma tõttu oli ta hästi hakkama saanud.

Minu jaoks surnud.

„Noh, jah, nüüd on see ametlikult nii,“ pomises ta. „Meie mõlema jaoks.“ Ta ajas aeglaselt selja sirgu, urisedes lihaste peale, mis olid laua ääres istumisest kangeks jäänud. Ta oli ajataju kaotanud, mida juhtus tihti, kui miski ta tähelepanu köitis. Tema visa keskendumisvõime ja püsivus kulusid marjaks ära tema valitud alal, antro-

poloogias. Täna? Ta polnud nii kindel. Ta vaatas materjalikuhilat, mille isa lähedane sõber Mick Templeton oli mõni tund varem oma üllatusvisiidil talle toonud.

Mick oli olnud värskelt ametisse önnistatud linnavolinik, kui Tag teda viimati nägi. Kuid ta oli vahepeal ametiredelil tõusnud ja linna-peaks saanud, ja nüüd oli ta seda positsiooni hoidnud juba kümme aastat. Positsiooniga oli kaasnenud sõprus kohtunik Taggart Morgan seenioriga, ja arvestades pommuudist, mille Mick oli talle täna kaela kukutanud, oli see sõprus palju lähedasem kui pinnapealsed ühiskondlikud sidemed, mida isa kogu elu kultiveeris ja millega ta armastas kõigi ees uhkeldada.

Micki sõnul ei teatud Highland Springsis ega kogu Marshalli maakonnas sellest midagi. Ei Taggarti advokaadid ega kaastöötajad ega muud tuttavad. Ta oli varjanud isegi raha, millega ta seda finantseeris, varifirmas, niisiis ei teadnud sellest isegi tema kaua-aegne raamatupidaja ja linna tähtsaim nuuskur. See üksi oli saavutus, mida Tagil oli raske uskuda. Kuid uudise iseloomu arvestades oli veel üllatavam see, et Ramsay ja Sinclairi perekonnad, kes koos Morganitega orus Rogues Hollow' nimelist maavaldust omasid, ei teadnud Taggarti vanaduspõlve tehingust samuti midagi.

Isa oli usaldanud vaid Micki.

Ja nüüd, isa nõudmisel, pühendati asjasse ka vanim poeg Tag.

Kes ei suutnud ikka veel mõista, mis kummalise käki lootis isa nende viimsete korraldustega kokku keerata. Ja nüüd veel see jama. Sellest oli peaaegu kuu, kui isa testament pärast jõulupühi ette loeti. Tol päeval oli isa advokaat väga rahulikult teatanud, et Taggart James Morgan seenior oli pärandanud Morgani osa Rogues Hollow'st, ja kogu kinnisvara, mis selle juurde kuulus, oma vanimale pojale ja pärijale. Tag mäletas jahmatava selgusega, kuidas see uudis oli iga toas viibinud isiku kopsudest kogu õhu välja tõmmanud.

Ta ei teadnud täpselt, mida ta ootas, küllap mingit salvavat loengut, millele pidi järgnema suurejooneline teadaanne perevalduste pärandamisest Sinclairidele või Ramsaydele.